

MELINDA METZ

*Als de kat
van huis is...*

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Melinda Metz
Oorspronkelijke titel: *The Secret Life of Mac*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Angela Knotter
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © iStock / DPS Design & Prepress Studio
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Book GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0366 5
ISBN 978 94 027 5845 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk september 2019

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

MacGyver sloot zijn tanden om het zilverkleurige trekkertje en schoof de rits open. Met een mep-zwiepbeweging van zijn poot klapte hij het deksel naar achter, waarna hij in de koffer sprong om zich op de stapels opgevouwen kleren te nestelen. Prima plek voor een dutje. Maar het kon nog beter. Hij had nooit begrepen waarom menselijke wezens alles altijd zo nodig plat moesten maken. Lichtelijk geërgerd kwam hij overeind om de kleren eens flink op te schudden en toen ging hij weer liggen. Hij strekte zijn poten uit, zijn klauwen in een heerlijk zachte trui geslagen. Alle sardientjes nog aan toe, dat was lekker.

‘Mac! Nee!’ riep zijn baasje, Jamie, uit. Ze tilde hem met een zwaai van zijn perfecte dutplek en deed die met een *kletssj* en een *rrrrrrrt* weer dicht. Alsof hij het ding niet net zo makkelijk weer open kon maken. ‘Ik ga op huwelijksreis. Hu-we-lijks-reis! Ik ga voor de romantische look, niet voor die van het met haren bedekte kattenvrouwkje.’

Mac schonk geen aandacht aan haar blabla. Hij begreep dat menselijke wezens daarmee communiceerden, maar dat was omdat hun neus eigenlijk alleen maar een nutteloze bobbel in hun gezicht was. Zijn neus vertelde hem meer dan miljoenen bla’s, en op dat moment vertelde zijn neus hem dat Jamie gelukkiger was dan ooit. En aan wie had ze dat te danken? Dat had ze te danken aan hem, MacGyver. Ze had een roedelgenoot nodig gehad – hij vond het vreselijk om te zeggen, maar wat dat betreft, leek ze meer op een hond – en hij was die voor haar gaan zoeken. Hij begon te spinnen van trots.

‘Het kan je helemaal niks schelen wat ik zeg, hè, moppie van

me?’ Ze draaide zich om naar de deur en Mac zag David, de roedelgenoot die hij had gevonden, op hen af komen lopen. ‘Mac heeft zojuist alles in mijn koffer een make-over gegeven. Alles wat ik draag, zal versierd zijn met prachtig goudgeel-bruin kattenhaar,’ zei Jamie.

‘Daarom heeft mijn koffer ook een slot,’ verklaarde David.

Mac voelde Jamies lichaam trillen toen ze begon te lachen.

‘Wat is er zo...’ begon David. Hij boog voorover en liet zijn vingers over een van de drie dassen gaan waarmee Mac had gespeeld voordat hij aan zijn dutje toe was geweest. Vervolgens keek hij naar zijn koffer. ‘Nog steeds op slot. Maar jouw kat heeft de rits net ver genoeg open gekregen om de uiteinden van de dassen naar buiten te wurmen.’

‘Niet mijn kat, ónze kat. We zijn nu getrouwd. Wat van mij is, is van jou, en daar hoort Mac ook bij,’ zei Jamie.

‘Ik heb ónze kat pas nog die Octo-muis cadeau gedaan, met acht kronkelige poten voor úren kattenplezier.’ David schonk Mac een dreigende blik. ‘Acht kronkelige poten, en dan nog kun je mijn spullen niet met rust laten?’ Hij schudde zijn hoofd, terwijl hij zijn vingers over een lange nagelophaal in een van zijn dassen liet glijden.

Mac schonk ook geen aandacht aan Davids blabla’s, of aan de dreigende blik. Hij wist hoe David had geroken voordat hij had besloten de zaken in eigen klauw te nemen; Davids geur was net zo beroerd geweest als die van Jamie, soms zelfs nog erger. David had heel hard een roedelgenoot nodig gehad, of hij dat nu wist of niet, en die had Mac voor hem gevonden. Nu was hij zo gelukkig als wanneer hij uitgebreid door het kattenkruid had liggen rollen.

‘Mac vindt zijn cadeautje geweldig. Maar hij houdt ook van een doe-het-zelfprojectje op zijn tijd,’ verklaarde Jamie, terwijl David de combinatie van het nutteloze slot intoetste.

Er werd aan de deur gebeld en onmiddellijk begon Diogee te blaffen. De oelewapper had nooit begrepen dat onopvallend te werk gaan essentieel was voor een succesvolle aanval. Het enige wat de hond deed, was wie er ook voor de deur stond luidkeels waarschuwen voor zijn aanwezigheid. Mac sprong uit Jamies armen. Diogee maakte nu onderdeel uit van zijn roedel, een offer dat gebracht had moeten worden voor Jamies geluk. Dat betekende dat Mac moest doen wat hij kon om de hond te beschermen tegen zijn eigen domheid.

Bij de deur aangekomen, gaf Mac de touwachtige staart van Diogee een tik, deels om hem opzij te bezemen en deels gewoon voor de leuk. Hij deed zijn mond wijd open en gebruikte zijn tong om lucht naar binnen te halen. Dat gaf hem extra informatie. Er stond een vrouw buiten, en ze was ongelukkig. En niet zo'n beetje ook.

Jamie opende de deur op een kier. 'Briony, hoi. Ik moet even mijn kat vastpakken. MacGyver is een kampioen in het ontsnappen; zelfs door de schoorsteen omhoog is geen probleem voor hem. We hebben de haard dicht moeten maken. O ja, en de hond, Diogee, springt sowieso tegen je op. Ik weet dat ik hem dat zou moeten verbieden. En ik kan het hem ook wel verbieden, maar dat heeft geen enkel effect. Maar hij is wel lief. Oké, zet je schrap.' Ze nam Mac onder een arm, trok de deur open en deed een stap achteruit.

Zodra de vrouw een stap naar binnen zette, plantte de oelewapper twee poten op haar schouders, maar voordat hij haar gezicht met zijn enorme tong had kunnen aflikken, wist David hem bij de halsband te grijpen en van haar af te trekken. Hij sleepte Diogee naar boven en even later klonk er een erbarmelijk gehuil door het huis. De slaapkamerdeur was makkelijk open te maken, zelfs met de simpelste vaardigheden. Maar Diogee bezat zelfs die simpele vaardigheden niet.

Mac haalde nog eens diep adem. Ja, die vrouw was echt heel erg

verdrietig. Ze had Macs hulp nodig. Hij had eigenlijk nog van alles te doen: ontsnappingspogingen, dutjes, maar het was wel duidelijk dat hier werk aan de winkel was. De vrouw was vast slimmer dan Diogee, maar kennelijk niet slim genoeg om op te lossen wat er ook mis mocht zijn. Daar was een meester in het vak voor nodig.

Gelukkig voor haar had ze bij MacGyver aangebeld.

Zo'n vijf minuten nadat Briony Kleeman bij haar nicht Jamie voor de deur had gestaan zat ze aan de keukentafel. Jamie vulde de waterkoker, terwijl haar kat, MacGyver, op het aanrecht zat, strak naar Briony starend met zijn goudkleurige ogen.

Briony wist niet precies hoe ze daar terecht was gekomen. Ze wist niet eens precies hoe ze in Los Angeles terecht was gekomen. Nog geen dag geleden was ze onderweg geweest naar het altaar van de kleine, witte, lutherse Peace of Prince-kerk in Wisconsin. Haar hand lag op de arm van haar vader. Haar voeten stapten op rozenblaadjes die waren gestrooid door een nichtje van drie. Haar sluier, afgezet met kant van de trouwjurk van haar betovergrootmoeder, werd gedragen door Calebs nichtje. Alles ging precies zoals gepland.

Ze keek naar Caleb. Hij glimlachte toen hij haar op zich af zag lopen. Toen begon alles te wankelen. De vloer. Haar vaders arm. De gezichten van de gasten. Caleb. Ze werd overvallen door een mengeling van duizeligheid en misselijkheid en alles werd vaag en toen zwart.

'Briony,' zei Jamie, met haar stem Briony losrukkend uit de herinnering aan die afgrijselijke ochtend. 'Wat wil je voor thee? Ik heb sinaasappel met specerijen, citroengras, zwarte chai, earl grey, munt, en nog een paar andere smaken. Ik ben tegenwoordig helemaal van de thee. Niet dat ik mijn koffie ooit zal opgeven. Je kunt ook koffie krijgen, als je dat liever wilt. En ik heb nog sap, cranberry

en sinaasappel. En prikwater. En water zonder prik. Zeg het maar.’

Te veel keuzes. Briony was de helft alweer vergeten, waarschijnlijk omdat ze nog half in die kerk was met de wereld die onder haar weggleed. ‘Kies jij maar.’

‘Weet je het zeker? Sommige smaken, nou ja, die vallen niet bij iedereen in de smaak,’ zei Jamie, met een bezorgde uitdrukking in haar bruine ogen.

‘Ik voel me gewoon... Op de een of andere manier...’ Hulpeloos schudde Briony haar hoofd. ‘Ik kan gewoon geen beslissingen nemen. Zelfs niet over wat ik wil drinken. Ik weet dat het stom is.’

‘Het is niet stom. Je bent vast bekaf,’ zei Jamie.

‘Ja, ik dacht dat ik in het vliegtuig wel in slaap zou vallen, maar dat lukte niet,’ bekende Briony. In plaats van een film had ze keer op keer die wandeling naar het altaar voor zich gezien, steeds opnieuw, niet in staat het beeld uit haar gedachten te bannen.

‘Geen probleem. Ik kies wel iets voor je.’ Jamie deed het kastje boven het koffieapparaat open en bekeek de verzameling theedoosjes.

Briony slaakte een lichte zucht van opluchting. Jamie nam het naadloos van haar ouders over. Sinds het ‘incident in de kerk’, zoals Briony het voor zichzelf was gaan noemen, waren alle beslissingen voor haar genomen. Ze was snel naar het vliegveld afgevoerd, met de belofte van haar ouders dat ze alles zouden regelen. Toen had ze in het vliegtuig gezeten. En daarna had ze een taxichauffeur een briefje met daarop Jamies adres gegeven. En nu was ze hier, met Jamie, die deed alsof het de normaalste zaak van de wereld was dat ze voor Briony zorgde, al hadden ze elkaar niet meer gezien sinds de familiereünie van, wat zou het zijn, zo’n elf jaar geleden.

Jamie zette een beker thee voor haar neer. ‘Dit is thee om “even te ontspannen”. Ik weet niet waarom, maar iets zegt me dat je dat

wel kunt gebruiken. Mijn instinct kan soms behoorlijk scherp zijn,' zei ze gekscherend.

De beker trilde in Briony's hand terwijl ze hem naar haar lippen bracht. Ze zette hem weer neer zonder een slokje te hebben genomen. 'Je hebt gelijk. Ik ben nog steeds... een beetje van slag.' Dat was het understatement van het millennium. Ze voelde zich als een gymschoen in het centrifugeerprogramma van een versleten oude wasmachine. 'Ontzettend bedankt dat ik hier kan logeren. Ik ben echt -'

'Hou op. Hou op, hou op, hou op. Je hebt me volgens mijn berekeningen al honderddrie keer bedankt.' Jamie legde een hand op die van Briony. 'Je bent hier hartstikke welkom. Soms moet je er even tussenuit. En Storybook Court is een uitstekende plek om er tussenuit te zijn. Neem dat maar van mij aan. Bovendien zouden onze harige huisgenoten anders naar een pension gaan, en nu kunnen ze gewoon thuisblijven.'

Tranen prikten in Briony's ogen. Jamie deed zo lief tegen haar, alsof ze niet beseftte dat Briony een vreselijk mens was.

'Wil je erover praten?' vroeg Jamie. 'Ik weet dat we elkaar niet echt goed kennen. Jij bent met je ouders naar Wisconsin verhuisd toen je, denk ik, een jaar of tien was? Maar herinner je je nog dat ik een keer op jou paste toen ik zestien was en dat ik je toen heb meegenomen naar het huis van mijn vriendje, ik bedoel van mijn akeelige ex-vriendje, toen ik wist dat er niemand thuis was, en -'

'Toen hebben we ingebroken! Je hebt me zout op zijn tandenborstel laten doen. En plakband op het wc-papier in zijn badkamer. Dat was een van de mooiste avonden van mijn leven! Omdat ik me die avond een stoere chick voelde. Een stoere chick van negen!' riep Briony uit, door deze herinnering even afgeleid van de reden waarom ze bij haar nicht was. Ze moest wel glimlachen. 'Dat was zo leuk.'

‘Totdat je ouders superkwaad op mij werden!’ riep Jamie uit. ‘En ze wisten niet eens wat we hadden gedaan. Ze wisten alleen dat ik je mee naar buiten had genomen. Ik zei tegen je vader en moeder dat we naar de Dairy Queen waren gelopen. Wat we ook hadden gedaan. Na afloop. En alleen al daarom gingen ze volledig over de rooie.’

‘Ja, ze waren een beetje overbezorgd,’ zei Briony.

‘Een beetje? Volgens mij mocht je pas alleen oversteken toen je ging studeren.’ Ze nam een slok thee. ‘Maar wil je erover praten?’

De rozenblaadjes. Haar vader. Caleb die glimlachte. Heel even had Briony het gevoel dat ze niet meer wist hoe ze moest ademen. ‘Nee,’ wist ze uiteindelijk uit te brengen. ‘Als je dat niet erg vindt,’ voegde ze er haastig aan toe.

‘Natuurlijk vind ik dat niet erg,’ verklaarde Jamie.

‘Maar, de dieren,’ zei Briony. Ze wilde een neutraal, veilig gespreksonderwerp. ‘Wat eten ze? Waar slapen ze? Wat moet ik doen? Ik heb nooit een huisdier gehad.’

‘Echt niet? Ik meende me een hamster te herinneren.’

Briony schudde haar hoofd.

‘Dan ben je echt iets tekortgekomen,’ zei Jamie.

‘Blijkbaar weet je niet meer hoe mijn slaapkamer eruitzag. Ik had al het speelgoed dat ooit was uitgevonden. In ieder geval alles wat educatief was en waar geen scherpe randjes aan zaten, of onderdelen die je kon inslikken, of andere gevaren,’ zei Briony.

‘Zoals ik al zei: je bent iets tekortgekomen.’ Jamie stond op en liep naar de koelkast. Ze haalde een papiertje onder een magneet met de tekst *GIVE PEAS A CHANCE* vandaan en gaf het aan Briony. ‘Dit is alles wat je moet weten. Ik moet je wel waarschuwen dat Mac zijn ontbijt altijd om halfacht wil, en dat hij zich niet laat wegsturen. Prima als je een poging wilt wagen uit te slapen, maar daar zal het dan ook bij blijven, een poging. ’s Avonds eet hij ook om half-

acht, maar als je weg wilt, kun je hem wel eerder eten geven. Eerder eten geven is geen probleem. En Diogee kauwt niet echt. Hij stofzuigt zijn eten zo ongeveer naar binnen. Wat betekent dat hij het er soms ook weer uit kotst. Niet heel vaak. Maar ik wil alleen maar zeggen dat je je geen zorgen hoeft te maken als dat gebeurt. En verder is Mac een slinkse gluiperd.’

Mac maakte een geluid dat het midden hield tussen miauwen en grommen.

‘Ja, ik heb het over jou,’ zei Jamie tegen hem. Ze boog naar achter en krabde hem onder zijn kin. ‘Het is waarschijnlijk het veiligst om hem in een van de slaapkamers op te sluiten voordat je een poging doet naar buiten te gaan. Niet dat er een kamer is waar hij niet uit komt, maar dan heb je een voorsprongetje. O, en Diogee doet nog weleens iets wat David de schouder-uit-de-kom-trekker noemt. Wanneer je hem aan het uitlaten bent en hij ziet een eekhoorn of –’

‘Je jaagt haar nog de stuipen op het lijf,’ zei een donkerharige man vanuit de deuropening, de man die eerder de hond naar boven had gesleept. Hij leek een beetje op Ben Affleck, maar dan jonger. ‘Hou in gedachten dat jij de alfa bent. Jij hebt de macht,’ zei hij nu tegen Briony.

Jamie maakte een snuivend geluid.

Hij schonk er geen aandacht aan. ‘Jij zorgt voor het eten; dat betekent dat jij de baas bent,’ ging hij verder, waarna hij grijnzend zijn hand uitstak. ‘Ik ben David, Jamies man.’

‘Dat klinkt nog steeds zo bizar,’ zei Jamie. ‘Bizar en wonderbaarlijk en fantastisch en verrukkelijk.’ Ze liep naar David toe en sloeg een arm om zijn middel. Haar gezicht straalde toen ze naar hem opkeek, net als dat van hem toen hij naar haar keek.

Briony moest haar blik wel neerslaan. Ze was blij voor haar nicht, maar het deed pijn zo’n stel te zien dat duidelijk zielsveel van elkaar hield. Zij had ook gedacht zielsveel van Caleb te houden.

Was dat dan niet zo geweest? Hoe zou dat nu kunnen? Iemand van wie je zielsveel houdt laat je niet voor het altaar in de steek. Je krijgt niet, terwijl je op hem afloopt, een paniekaanval.

‘Ik ga de auto halen,’ zei David. ‘Sorry dat we er gelijk vandoor moeten, nu je er nog maar net bent. Als we terug zijn, gaan we met zijn allen eten,’ beloofde hij Briony voordat hij naar buiten liep.

‘Je had helemaal geen tijd om thee met me te drinken,’ zei Briony terneergeslagen. Haar nicht moest op huwelijksreis. ‘Ik wil niet dat jullie je vlucht missen.’

‘Dat gaat ook niet gebeuren. Maak je geen zorgen. Nou, je hebt dus de instructies voor de dieren. De logeerkamer is boven aan de trap links. David heeft ook een lijst voor je gemaakt met de beste restaurants en zo in de buurt. Al denk ik dat ik LA minstens zo goed ken als hij. Ik heb uitgebreid onderzoek gedaan sinds ik hier woon.’

‘Dat weet ik!’ riep Briony uit. ‘Ik heb je boek gekocht.’ Jamie had een boek gemaakt met foto’s van mensen uit alle hoeken van LA en verhalen over het werk dat ze deden.

‘Echt waar? Wat lief!’ zei Jamie. ‘Hier zijn de sleutels. Oké, wat nog meer? We hebben ook een lijstje met burens gemaakt aan wie je dingen kunt vragen. En Ruby komt ongetwijfeld kijken of je iets nodig hebt. Als je het te zwaar vindt om Diogee uit te laten, doet Zachary van de overkant dat wel. De tuin in is ook prima. Hij had ooit een hondenluik. Maar Mac en een hondenluik... nee. Dat hebben we maar dichtgemaakt.’ Ze haalde een keer diep adem en ratelde toen verder: ‘Je hebt de mobiele nummers van David en van mij, toch? Wat nog meer? Wat nog meer?’ Jamie keek de ruimte rond.

‘Oké, Jamie, nu ga je de doordraaifase in,’ zei David, terwijl hij de keuken weer in liep. ‘Je had haar de laatste weken voor de bruiloft moeten zien: ze liet een spoor van lijstjes achter waar ze ook maar kwam en zat voortdurend aan de telefoon en achter de computer – intussen ook nog eens tegen zichzelf pratend,’ zei hij tegen Briony.

Bij Briony was het niet zo gegaan. Caleb had de beste wedding-planner van de staat gevonden en die had de touwtjes in handen genomen als een generaal die zich voorbereidde op een veldslag.

‘Ik ga onze koffers halen,’ zei David.

‘Kan ik iets doen?’ vroeg Briony. Ze wilde gewoon dat ze weggingen. Ze waren allebei heel aardig tegen haar, maar ze was niet meer alleen geweest sinds ze zich voor de trouwerij had aangekleed gisteren – gisteren! Ze had nog steeds haar trouwkapsel en ze droeg de maxi-jurk die ze van plan was geweest te dragen in het vliegtuig, op haar eigen huwelijksreis. Ze had privacy nodig om te huilen of te schreeuwen of in te storten of wat dan ook.

‘Nee, dank je. Het lukt wel.’ David was weer vertrokken.

‘Mijn auto!’ riep Jamie uit. ‘Ik wist dat ik iets vergat. Je moet vooral mijn auto gebruiken. Knalgroene kever. Staat geparkeerd aan Gower Street. Dat is de straat die langs de fontein op het plein loopt. Je kunt de auto hiervandaan zien. In het complex mag je niet parkeren.’ Jamie viste een setje sleutels uit een van de laden en legde dat op tafel.

‘Super. Bedankt. Ontzettend bedankt. Het spijt me dat ik jullie zo op je dak ben komen vallen net op het moment dat jullie –’

Jamie stak haar hand omhoog, met de handpalm naar Briony toe. ‘Hou op. Ik heb toch al gezegd dat je timing perfect was?’

‘Oké, we zijn er klaar voor, Jam!’ riep David.

‘Soms noemt hij me Jam,’ zei Jamie. ‘Hij is zo’n schatje.’ Ze nam Mac in haar armen. ‘Oké, braafste kat van de wereld. Wees lief voor Briony. Ik kom snel terug en dan breng ik een cadeautje mee.’ Ze begroef even haar gezicht in zijn vacht en knuffelde hem. ‘Ik ga hem boven neerzetten en Diogee gedag zeggen, maar reken er maar op dat Mr MacGyver voor je het weet weer beneden is,’ zei ze tegen Briony.

‘Oké,’ zei Briony. Ze liep achter Jamie aan de keuken uit en ging

vervolgens naar buiten, waar David bij de auto stond te wachten. Hij was net zo aardig tegen haar geweest als Jamie, maar wat moest hij wel van haar denken na wat ze Caleb had aangedaan? Ze duwde de gedachte weg. Niet alles draaide om haar. ‘Een maand in Marokko dus. Wow.’ Haar moeder had haar over de plannen van Jamie en David verteld.

‘Het is allemaal te danken aan een filmproducent die dol is op mijn mojiticupcakes,’ verklaarde David. ‘Toen hij hoorde dat ik ging trouwen, bood hij Jamie en mij het gebruik van zijn vakantiehuis in Essaouira aan.’

‘Mag ik bekennen dat ik niet weet waar dat is?’ vroeg Briony.

David lachte. ‘Dat wist ik ook niet. Het is aan de Atlantische kust, zo’n drie uur rijden van Marrakesh. We wilden –’

‘Marokko, we komen eraan!’ riep Jamie terwijl ze de voordeur uit kwam. Ze huppelde zo ongeveer naar hen toe. ‘Ik hoop dat Storybook Court voor jou net zo’n fijne plek is als voor mij. Mijn komst hiernaartoe heeft mijn leven veranderd.’ Jamie glimlachte naar David.

Ga nu maar, ga alsjeblieft, dacht Briony. Al dat geluk deed gewoon fysiek pijn. Zij zou nu ook op huwelijksreis moeten gaan. Met de volmaakte man. Wat was er mis met haar?

Eindelijk zat het gelukkige – supersupersupergelukkige – stel in de auto. De auto reed weg. Briony keek hem na tot hij om de flauwe bocht aan het eind van de straat was verdwenen.

Toen ging ze naar binnen.

Sloot de deur.

Deed hem op slot.

Draaide de houten shutters dicht, die helemaal bij het hobbithuisje pasten, om zo de felle zon van Zuid-Californië buiten te sluiten.

Daarna ging ze op de bank liggen.

Het enige wat ze wilde, was vergetelheid. Maar het bleef maar malen in haar hoofd, het ene na het andere beeld doemde op: Caleb die vanaf zijn plaats naast het altaar naar haar glimlachte, de mond van haar oudtante MeMe die wijd openging toen Briony begon te vallen, haar ouders die deden alsof ze niet vreselijk in haar teleurgesteld waren terwijl ze haar naar het vliegveld brachten.

Er landde iets op haar buik, haar ontrukkend aan haar innerlijke horrorfilm. Briony wrikte haar ogen open. De kat, MacGyver, staarde haar aan en begon toen te spinnen. Het was... aangenaam. De warmte van de kat drong diep bij haar naar binnen, en het trillen van het spinnen ontspande op de een of andere manier haar spieren.

Een paar minuten later kwam de hond, Diogee, aangewaggeld en hij slaagde erin dat gigantische lijf van hem op het uiteinde van de bank te proppen. Al snel vormde zijn warme kwijl een natte plek boven haar knie. Dat zou geen geruststellende uitwerking moeten hebben. Maar dat was wel zo – het was goor én geruststellend. En het geluid van zijn gesnurk toen hij indommelde, leek ook de slaap over háár af te roepen. Ze deed haar ogen weer dicht en was de twee dieren dankbaar, ook al verdiende ze zelfs hun kleine gebaar van troost niet. Niet na wat zij had gedaan.